

Ljuštenje posljednjih slojeva iluzije sa stare duhovnosti i Staroga svijeta - promišljanje nove duhovne paradigme i vizije Novoga svijeta

Koncept vjere u Boga, u Jednog - kao OPS-zamka?!

Dok bi se u OPD-konceptu čovjeku i čovječanstvu naglašavali: a) čišćenje i rast svijesti, uopće - evolucionizam, jer oni kroz živu konkretizaciju znače isto što i "povratak Bogu"; b) fokus na uočavanju i praćenju funkcioniranja sveopće povezanosti svega postojećeg, čime se također kroz živu konkretizaciju svijest upućuje na ono što se u OPS-varijanti iskazuje kao "jedan Bog", "Jedan".

Između dokazivog i onoga u što se iskustveno možemo uvjeriti, i, na drugoj strani, vjere i vjerovanja - postoji procjep koji su vješti i moćni Manipulatori obilato koristili i koriste. Dublje i šire kozmičko-planetne i kozmičke istine nisu dostupne našim, u smislu znanstvenih, dokaznim postupcima i našem iskustvenom osvjedočavanju, čime kao da nas se navodi da ostanemo u krugu planetnih ograničenja. A opet, nešto nas u našem biću nagoni da iskoračimo iz kruga tih ograničenja, da makar u svojim pretpostavkama, vizijama i vjeri imamo istine, konstrukcije i dopušteno postojanje bića i Bića preko kojih pokušavamo proširiti svoju ograničenu kozmičko-planetnu i planetnu perspektivu. I eto tla za manipulacije!

Osmotrimo to na ključnom pitanju, na onome što bi trebalo da je osnovom cjelokupnog Postojanja, na vjeri u Boga.

Poganska religioznost je politeistička. Mnoštvo je bogova, i u nepreglednim visinama, kao simbolu Višeg, i posvuda u prirodi, u svemu nižem i bliskom nam. Monoteistička religioznost se uzima kao viši stadij. Ona podrazumijeva hijerarhičnost, koja znači red i organiziranost, nasuprot poganskoj "rasutosti" (svakako su i poganski bogovi organizirani tako da je istaknut jedan od njih kao glavni, ali - njegova nadređenost nije u smislu bića višeg ranga postojanja, već u smislu nekoga tko je, kao i kod ljudi, moćniji i jači od ostalih).

Monoteistički zaokret svakako implicite malo sređuje kozmologiju u ljudskoj svijesti. A) Upućuje na Jedinstvenost, jedinstveno Ishodište svega postojećeg. B) Upućuje na razine u Postojanju, na evolucionizam kojim se napreduje ka Višem, kroz više sfere Postojanja do samog "povratka Bogu".

I to je dobro. Ali, kao što je rečeno (T. Mikušina): kako se više duhovno napreduje (što osobito individualno važi, u ovom slučaju se odnosi na kolektivno napredovanje od politeizma ka

monoteizmu) - tu su i zamke Iluzije, dakle, prostor za manipulacije, sve tananiji i sve teže uočljivi, zamke je sve teže uočavati i izbegavati ih.

Izuzmimo direktno osvetoljubivog starozavjetnog Boga, i slučajeve drugih monoteističkih bogova, sa jasnijim antropomorfiziranim predodžbama (u smislu osobina i zahtjeva koji se ljudima upućuju). Može li se naći monoteistički koncept koji makar najindirektnije ne sadrži OPS-konstrukcije i imperitive?

Naizgled: kako da Bog drugačije, preko svojih proroka i sinova, upućuje ljude na rast svijesti, na kretanje naviše, na napredovanje kroz više sfere Postojanja, do konačnog "povratka Bogu", kako drugačije, do da daje zapovjedi koje se moraju slijediti; neka to bude i blaže, u vidu preporuka, opet dođe na isto.

Što je samo naizgled, naizgled se ne može drugačije, jer - zar se ne mogu davati i vrlo detaljna uputstva za čišćenje i rast svijesti, a koja bi sama po sebi značila evolucionizam i bez naglašavanja uvjeta: čvrste vjere u Boga, jednog, jedinog? Zar nije dovoljno da čovjek sasvim neodređeno ima u vidu Više, više razine, vića bića, jednom riječju - sve više od ovozemaljskog, a tako da se rastom i razvojem dospjeva u te sfere, u te sve više i više kozmičke vrijednosti? Odnosno, ako se ipak želi malo konkretizirati cilj: zašto se u monoteističkim religijama ne upućuje, neutralnije, nepersonalizirano, na Izvor svega Postojećeg? Teško da možemo naći drugi odgovor do: iz razoga OPS-manipuliranja.

Bog koji bezuvjetno voli svoju djecu i Postojanje koje je iznjedrio, KOJI JE I SAM TA DJECA I TO POSTOJANJE - ne bi nam stalno isticao sebe, tj. ne bi nam preko svojih proroka, sinova i tzv. svetih knjiga isticao sebe i neophodnost vjerovanja u sebe. Ako je Bog sve što postoji, i mi smo dio Boga, zašto bi Bog u tom slučaju imao potrebu da toliko naglašava sebe pred sobom, kao uvjet sebe-djelića da se vrate sebi-cjelini? Da li mi zahtijevamo od stanica i tkiva nožnog palca da vjeruje u nas, u glavu i um koji su im u nekom smislu nadređeni? Da li nam je kao tijelu to interes? Ili nam je interes da svaka stanica i svako tkivo harmonično funkcioniraju, da svatko od njih u svojem "životnom" kontekstu najbolje što može obavlja svoju funkciju i misiju, jer je to obostrano korisno. Ovakva alegorija jeste nategnuta ako imamo u vidu rast kojim se vraćamo Izvoru (stanice ne mogu napredovati do nekih viših razina), ali - odnos djelića i cjeline svakako da ostaje.

Jasno je da se postojećim, nametnutim nam monoteističkim konceptom naglašava naša odvojenost od Svepostojanja! Treba da težimo da se vratimo Bogu? Pa, zar Bog nije sve što postoji, dakle, i mi ovdje i ovakvi kakvi smo sada, sve i da se nikada ne "vratimo Bogu" već jesmo u Bogu i dio smo Boga (dakako u smislu Sve-Postojanja)?! I ako netko ima problem što se mi ne vraćamo Bogu, ili što masa još oklijeva, zaneta Igrom i Iluzijom - onda to nismo mi koji smo "ovdje", nasuprot Bogu koji je "tamo", "u visinama", "na nebesima", već - to Bog (Sve-Postojanje) sam ima problem u sebi- sa sobom, jer smo mi njegova kreacija i njegov dio. Kada se nekakva krivica svaljuje na nas, na primjer, za inertnost zbog koje se masovnije ne kreće na put "povratka Bogu", ispada da smo mi samosvojni, da smo se sami od sebe kreirali. (Uzgređ, što se ne kreće masovnije na put rasta i "povratka Bogu" - je li to slobodni izbor samih ljudi, ili je prije, očiglednije, posljedica ambijenta u kojem se baš suprotno, kažnjavaju i sputavaju napori na rastu, a podstiče ono što je konzervativno i retrogradno?! Da ljudi mogu

slobodno da razmišljaju o svom interesu, o pravom interesu svoje "duše", svakako ne bi svojevrijedno kreirali ovakav ambijent, on im je svakako podmetnut.)

Dakle, u naglašavanju, u monoteističkim varijantama, jednog i jedinog Boga - samo možemo čitati "rukopis" OPS-opcije Postojanja, OPS-BOga, a koji nas drži u ovom Paklu-Zatvoru-Matriksu-Karantinu. Naravno, tko je svijesti otvorene za širu sliku: mora dozvoljavati višu svrhovitost i njihova postojanja i djelovanja na nas, ma koliko da su nam teški, ali - ta šira slika nam nije "tema dana", jer se bavimo snalaženjem u datoj poziciji, budući da naše snalaženje, naše naprezanje da se snađemo u datoj poziciji svakako i jeste bar dio misije te iste OPS-opcije (što se možda u eksperimentiranju zašlo van predviđenih ili pretpostavljenih okvira, također je drugo pitanje).

Tu su, sa monoteističkim konceptima, i druga pitanja i aspekti... Na primjer, uz nabačena nam ograničenja zna se da mi ne možemo imati iole bistrije predodžbe ni o najbližim nam fizičkim regijama, tek jedva preko instrumenata se upinjemo doći do nekih elementarnijih najmutnijih predodžbi o galaksiji u kojoj smo... Dakle, um i svijest su nam spram mnogo, mnogo, mnogo širih dimenzija - ne nemoćni, nego se mute i gube! A gdje je u odnosu na sve to predodžba o Bogu kao Apsolutu?! Taj momenat je morao imati u vidu Onaj tko nam je nametnuo, kao čovječanstvu, koncept vjerovanja u Boga. Morao je računati na gubljenje našeg uma u samo pokušajima da ima najprovizorniju predodžbu o relacijama Apsoluta, Beskraja, Beskonačnog, te i zasnivanje vjere na tim relacijama nikako ne može biti dobro namjerno.

Izvor svakako ne bi bićima koja su iz njega proistekla, i koja su u nekom smislu dio njega samog - nametao takve predodžbe i vjerske imperitive. To je mogao učiniti samo Bog, jedan od bogova sa raznih razina Postojanja, jedan u nizu proistekao iz tog istog Izvora, jedan od sub-Kreatora ili sub-sub-Kreatora, i to svakako onaj koji je kreirao Pakao-Zatvor-Matriks-Karantin u kojemu smo, i svakako nam je, nama kao masi čovječanstva, nametnuo takav vjerski koncept kao jedan od konceptualnih zatvora, koji nosimo u sebi, kojim ćemo sami sebe u spoznavanju svega postojećeg, na Zemlji i šire, sputavati, držati sami sebe, svoju svijest, u konceptualnom zatvoru. Dodatno, takvim tipom vjere masovno se pozornost okreće takvom Bogu. A poznato je: gdje nam je pozornost - tamo nam je svijest, tamo nam otiče Energija, to svojom Energijom potkrepljujemo, ojačavamo...

Pokušajmo se u odgonetanju kozmologije osloniti na alegoričnost i simboliku postojanja i funkcioniranja našeg zemaljskog svijeta. Što nam možda može biti mnogo pouzdanije od oslanjanja na sumnjive posrednike i izvore informacija za koje nikada ne možemo biti sigurni tko ili što iza njih stoji. Pokušajmo se osloniti, ne samo zbog normalno pretpostavljene odraženosti viših ili duhovnih svjetova u našem zemaljskom svijetu, nego i zbog također normalno pretpostavljene šifriranosti, bar u nekim koliko-je-to-moguće okvirima, glavnih "stavki" Postojanja u našem zemaljskom svijetu; "stavki" koje se tiču našeg kozmološkog konteksta. Ako bismo u tom smislu pošli od drveta (sa korijenom, deblom, granama, lišćem), ali i od drugih slika i dešavanja unutar našeg svijeta, onda dolazimo do tumačenja po kojem se u Igri Postojanja ispoljeni svijet (iznad zemlje, zemljišta), koji je proistekao iz Izvora (korijen, nevidljiv, neispoljen), grana na bogove-grane raznih razina, koji tvore svoje makrokozmose, ono što iz njih poizilazi, a to mogu biti druge grane, drugi, "niži" bogovi, a mogu biti samo lišće i plodovi, u razini u kojoj Postojanje dolazi do krajnjih granica ispoljavanja.

Po ovakvoj alegoriji-analogiji: nad nama je Bog-Grana, naš makrokozmos, koji je po nabrojanim parametrima jasno OPS-orijentacije. On je vladar ovog zemaljskog Pakla-Matriksa-Zatvora-Karantina. Uostalom, nema logike da nad ravni Postojanja, nad Zemljom, u kojoj očito vlada Zlo, u kojoj su bićima na njoj nametnuta sva moguća ograničenja, od onih fizičkih do onih u umu i u svijesti, u kojima kao da je cijela struktura funkcioniranja života organizirana tako da se ta ista bića maksimalno iscrpljuju i podjamljuju, nemoguće da je nad takvom zonom Postojanja vladar dobri, dobronamjerni, OPD-Bog.

U čemu je rješenje?

Ponajprije u osvješćivanju svega ovoga. Osvješćivanjem oni koji su robovali u ovakvom osobnom konceptualnom zatvoru sebe oslobađaju. Potom: u posvijećenosti evolucionizmu, rastu i razvoju. Rastom i razvojem svijesti mi svakako napredujemo ka Višem, a da li je to baš ovakav Bog iz monoteističkih religija, ili neka druga vrsta Bića, Forme Postojanja, saznaćemo kada se razvojem ispne do dovoljno visoko da nam svijest ima širinu viđenja u koju nam se nešto jasnija predodžba o tome može "smjestiti". A za rast i razvoj uopće nam nije neophodnim tip vjere, vjere u Boga, kakav imamo kao masovno upražnjavan na Zemlji, očito - drugi faktori su u toj igri (Igri)...

Kako iz Staroga u Novi svijet?

- Svijest o turbulentnim kozmičko-planetarynim dešavanjima. - Preobražaj Staroga svijeta ili njegovo propadanje? - Individualni naponi i portal ka Novome svijetu.

Pitanja, dileme i razmišljanja koji su naizgled bavljene praktički beskorisnim vizionarstvom, ali - od koncepta i smjera koje osobno zauzmemo ovise nam i duhovno-praktički koraci.

U svijesti mase, ili izrazito dominantne većine u čovječanstvu, ovih desetljeća i godina ništa se osobito ne dešava, odnosno, ne registrira se da se na Zemlji išta osobito dešava. Čini im se da pojedinci, države i društva, dakle, cijelo ustrojstvo života na Zemlji, funkcioniraju kao što su oduvijek, oduvijek u nama znanim relacijama, funkcionirali. Sunce izlazi i zalazi, ide se na posao, zarađuje se novac „za hljeb“, gradske službe rade, banke rade...

Tako je to iz perspektive svijesti, individualne, masovne, kolektivne svijesti koja je neprobuđena, duboko zaronjena u iluziju. Status quo!

A činjenica, signala, simptoma, pa makar samo slutnji, koji upozoravaju da ništa nije kao što je bilo prije početka ovih sadašnjih turbulentnih dešavanja, intenzivnije od osamdesetih godina prošlog stoljeća - na sve strane, oko nas i u nama samima. Samo što te činjenice, signale, simptome, pa makar samo slutnje - treba registrirati, „iščitavati“, pratiti, tumačiti, te u skladu sa

svim tim poduzimati korake u osobnom životu.

Svakako da svatko od nas, ko je u opisanom smislu budan i svjestan teških i velikih kozmičko-planetnih dešavanja - već i čini sve što može, na čišćenju i rastu svijesti, sve na što su ga život, duhovni put i intuicija naveli. Imamo svi mi u tome, pri tom, svoje probleme, nedoumice, greške i lutanja, te uvide koji iz njih proizilaze, budući da za ovakvo kozmičko-planetno vrijeme ili breme ne važe jednokratni i jednostavni duhovni recepti koji su važili i davali rezultate u nekim ranijim, mirnijim vremenima.

U tom smislu, za te naše napore i nastojanja, nije sasvim nebitan kontekst promjena ili koncept budućih dešavanja, koji nekako i daju okvir našim individualnim duhovnim ciljevima i vizijama. Koji, kakav put širih promjena, vid smjene svjetova, mi imamo u svojim duhovnim nazorima? Promjenit će se energije kojima se održava život na Zemlji, energije koje će podržavati evolucionističke, a „kažnjavati“ konzervativne i retrogradne procese? Skupnim, povezanim naporima svih koji su „budni“ stvoriće se određena sinergija kojom će se, zahvaljujući kojoj će se ostvariti prijelaz? Neka dobra viša bića će one koji su dovoljno razvili svoju svijest, tako da može podnijeti više vibracije, nekako prebaciti u dimenziju sa novom, očišćenom Zemljom? Itd.

Ako bismo se pokušali držati činjenica...

...Uočili bismo da Stari svijet neminovno ide ka svojem propadanju. Evolutivnost Staroga svijeta je isključena i u sagledavanjima čak i onih koji svoju svijest nijesu podesili na velike kozmičko-planetne procese. Nema u ovom svijetu i u ovoj civilizaciji nijednog jedinog znaka evolucionizma, svi vektori samo i jedino vode degradaciji. Medicina i znanosti sve više napreduju - bolesti i bolesnih sve više. Uvjeti za život sve bolji, ljudi finansijski sve situiraniji - nesretnih i depresivnih sve više. Tj. ako u eri ovako razvijenih znanosti, kompjuterizacije i izobilja ipak ima masovne bede i gladovanja - također je taj paradoks jedan od simptoma degradacije. O masovnim opsjednutostima iluzornim vrijednostima, o traćenju mase vremena i energije na njih, kao i o masama drugih signala i simptoma retrogradnih i degradacionih procesa Staroga svijeta - da i ne govorimo! Ovakva sumorna sagledavanja ne dopiru samo iz iščitavanja vektora dešavanja iz duhovnog kuta (S. N. Lazarev - zapadnjačka civilizacija tone, jer se sve više udaljava od Boga), nego i iz raznih znastvenih kutova (Fromm odavno govori o bolesnoj zapadnjačkoj civilizaciji, itd.).

A promjene koje bi bile pokrenute udruživanjem energija i nastojanja onih koji na promjenama, u sebi i oko sebe, već (odavno) rade? Također nema znakova koji dozvoljavaju takav smjer. Internet i razne forme internet-komunikacije doista su mogli da odigraju maestralnu ulogu u svemu tome: tzv. forumi na duhovnim sajtovima, sami duhovni sajtovi i portali, te dostupnost i literature i međusobnog povezivanja, i preko tzv. društvenih mreža, i na druge načine... Mogli su da odigraju maestralnu ulogu, a - nijesu! Kako sve ove forme sve više malaksavaju, ljudi koji su ih pratili ili učestvovali na njima također malaksavaju, nema ni naznaka da se takva uloga može odigrati u budućnosti.

U neka dobra viša bića koja će nas nekamo dislocirati, u neki Novi svijet koji nije ovdje gdje smo trenutno - izgleda da sve manje vjeruju i oni koji još uvijek, uz sve demantije realnosti, gutaju tzv. kanalizirane poruke (tzv. Aštar komanda, Konfederacija svjetlosti, i druge

izvanzemaljske udruge, itd.).

Ono što se meni čini kao jedinim rješenjem je da svatko od nas osobno mora nastojati na kopanju tunela-portala, kojim ćemo provrtjeti rupu u Zidu Zatvora-Karantina-Matriksa, ondje gdje se nalazimo, u našoj osobnoj životnoj poziciji. Rupu-portal kroz koji bismo mogli zalaziti u Novi svijet. Koji mora postojati tek kao potencijal Nove Zemlje, na kojoj nam tek predstoji organizirati novi život, nećemo mi upasti u neku novu već formiranu civilizaciju. U tom smislu mi je jedna od ključnih scena u filmu „Bekstvo iz Šošenska“ - vrhunskom i fascinantnom simbolikom. Scena u kojoj upravnik zatvora, iz kojeg je nemoguće pobjeći, besan u ćeliji zatvorenika, glavnog junaka, nastoji utvrditi kako je i gdje on mogao pobjeći, te slučajno baca kamenčiće u poster na zidu, a - kamenčići prolaze kroz poster (ne odbijaju se), i onda otkivaju - rupu u zidu, koju je glavni junak vješto i strpljivo godinama kopao.

Što bi takvo kopanje Rupe u Zidu Zatvora-Karantina-Matriksa konkretnije značilo? Za početak je dovoljno da naznačimo ovakvo jedno potencijalno rješenje. Biće, valjda, ovdje još tekstova, pa i razrada ovakvog koncepta.

Za početak takve razrade, a na kraju ovog teksta, tek jedna od naznaka: probijanje Rupe u Zidu je kao slamanje ograničenja preko kojih nas se drži u Zatvoru-Karantinu-Matriksu. Oni, dakako, ostaju na svome, ali mi više nismo, ili nismo stalno unutar njih, sviješću, što se prelijeva na fizičku ravan, fluktuiramo "tamo" i "ovamo". Što nije, ne mora biti u smislu fizičkog kretanja bukvalno tamo i ovamo. Prije vidim te dimenzije u prepletu, odmah tu, pored nas, sa nama, u nama, samo - trebamo: probiti Rupu u Zidu, ili - svim pritiscima i ograničenjima u prkos svijest podesiti na takvu fluktuaciju, dakle na odgovarajuću frekvenciju, i svim pritiscima u prkos održavati ju.

U smislu u kojem se to opisuje u [sljedećem tekstu](#) . S tim što je opis u citiranom tekstu duhovno-poetičan, a ja imam u vidu neke duhovno sasvim praktičke korake, procese i pomake, a na kojima, sa kojima treba godinama strpljivo raditi.

"Vidiš kamenje, ali ne više njihovu čvrstinu. Osećaš njihovu suštinu, kao da jesi to, njihovu svetlost, njihovu svest. Vidiš drveće, ali daleko iznad odvajajućih ograničenja 3D očiju. Hodaš prema njima, ali daleko iznad površnosti 3D vokabulara, postoji vidljiva razmena, susret duša – namaste – vidiš Jedno u njima, vidiš Jedno u sebi, što drugo treba da se kaže? I onda, tu je zalazak Sunca.

Voziš u svom autu, u koloni, svi idu po svojim užurbanim rasporedima, odredište tamo i onamo, cilj koji se treba postići, granice unutar kojih se mora ostati, svetla saobraćaja koja te kontrolišu, neprestano kruženje. Ali dok se voziš, auto se spoji sa nebom, leti nebom, u beskrajno sunce. Na sreću, još uvek voziš auto! Ovako možeš da osetiš 5D kroz 3D, ne odvojeno, ne daleko.

Ovo je put među svetova. Veruj, moguće je. Tvoj san postaje stvarnost. Peta dimenzija: glasnija od reči."

Zli Bog nad nama, Viši Bog(ovi) nad njim, u Beskraju Sve-Postojanja

Kanaliziranim porukama odavno ne vjerujem, ne što im nisam rad, već što su odavno izgubile kredibilitet. Od nekog vremena, kako je krenula njihova inflacija, da se gomilaju sve više i više, one već jedino mogu služiti za zabavu, pitanje je tko je spreman i dalje im nepodijeljeno vjerovati. No, to ne znači, kao i u svakom vidu manipuliranja, da u mnogima od njih nema zrnaca istine, budući da u principu manipulacija ne može proći ukoliko nema nukleus istine, oko kojeg će se kao oko stožera sijena, dodavati iskrivljavanja. Samo treba biti vješt uočiti te nukleuse.

Nije ovdje tema da izlažem koje sve manipulacije možemo otkriti u "Ra materijalu", tek - jedan od konceptualnih nukleusa koji nam je prihvatljiv (prihvatljiv, budući da ipak nije dokaziv) je onaj o polarizaciji i o denzitetima. (Nebitno je da li je on, "Kasiopejci" ili netko treći prvi promovirao taj koncept.) Prihvatljiv sa stajališta baze u kojoj živimo, sa stajališta dešavanja u njoj, tj. oko nas.

Možemo se mi do mile volje upinjati da se fokusiramo na pozitivno i lijepo, možemo isticati parole slične onoj: "Da li je Bog mogao da stvori ljepši svijet?!", tek, ako smo svijesti i očiju otvorenih za realistično sagledavanje, moramo na svakom koraku vidjeti oko sebe i u sebi Pakao. Od biljaka koje "jedu" jedne druge, "bore" se jedne protiv drugih, bolesti koje nasrću na obe, preko životinja kod kojih je sve to bukvalno, gdje je patnja već očiti pratilac njihova života, od one koju jedne drugima nanose, do one koju im surovi uvjeti života nanose, i onima koje su predatori, i onima koje su žrtve. Pa u nizu sve do ljudi, kod kojih je patnja dovedena do savršenstva, i patnja koje potiče od strane sudbinskih dešavanja, i patnja iz njihovih, naših međusobnih interakcija, i patnja koju nam koncentrični krugovi sustava u kojima živimo i radimo, preko dehumanizirajućih obveza i uvjeta, nanose. Tko tu nastoji vidjeti samo ljepotu... njegov je izbor, ali - iz svake iluzije se kad-tad moramo probuditi, i - što smo dublje u nekoj iluziji bili, to nas dramatičnije buđenje očekuje.

Pa što onda, pitali bi oni koji su se prikopčali na pozitivu i ljepote ovozemaljskog života, da se svi međusobno poubijamo i prekratimo si muke? Naravno da cilj i misija postoje, smisao postoji, samo što su oni drugačiji kada smo realistični i svijet promatramo bez iluzija, a drugačiji u onom suprotnom smislu.

Sve u svemu, nema šanse da ovakav svijet kakav je na Zemlji pripišemo nekom Dobrom Bogu! Netko od viših bića mora biti tvorac i vladar nad ovim svijetom, po svim detaljima koje vidimo oko sebe, te u sebi, kao negativne utjecaje, i više negativne utjecaje, i ove iz naše ravni, mi ne možemo zaključiti kako iza svega može stojati dobar Bog, Bog koji nam želi dobro. Već samo: Zli Bog, koji nam želi zlo. Viša funkcija tog Zla je drugo pitanje, nama, koji smo u ovoj poziciji ovdje teško da je to u pravom smislu, bar za sada, dostupno, mi se moramo najbolje što možemo konceptualno snalaziti "ovdje i sada". Izbegavajući sve zamke manipulacija, kojih je bukvalno na svakom koraku.

Jedna od zamki je da ovog Zlog Boga, vladara Zemlje, poistovjećujemo sa

Sve-Postojanjem, što nam je on sam vješto podmetnuo preko religija i preko možda i 90% onoga što imamo kao materijale u duhovnosti i u duhovnim djelima. Bog ne može biti jedan ili Jedan, jedan Bog nikako ne može istovjetan Sve-Postojanju, jer Sve-Postojanje ne može biti biće ili Biće, onako kako ga mi shvaćamo. No, da ne zalazimo u nešto što bi moglo biti argumentacijom, i inače je ovo teren vjere, na kojem nema pravih dokazivanja, tko je intuitivno otvoren za ovakav koncept i ovakvu logiku - otvoren je, tko nije, uzalud mu je iznositi argumetaciju.

Stoga nam koncept o polarizaciji i o denzitetima doista djeluje prihvatljivim, bar načelno, je li on uistinu i u detaljima baš takav - trenutačno nam je nebitno, dovoljan nam je prihvatljivi okvir za konceptualno snalaženje. Zli Bog koji je nad nama je očito OPS-Bog. Kaže se da je ovo 3D ravan, iznad nje su 4D i 5D ravni, koje su još uvijek sa polarizacijama OPS-OPD. Od 6D se stapaju, naravno ne mehanički i ne na načine na koje mi to možemo pokušavati da zamislimo.

Cijela suština je u tome da, ako dođemo do DEZILUZIONIRANJA koncepta sa vjerom u Boga, u Jednoga, u jedinog Boga, onda moramo imati neko novo uporište u svojem vjerovanju, moramo imati neko Biće koje nam je nekakav vjersko-kozmoški oslonac, budući da, ako u svom vjerovanju svrgnemo sa "prijestola" Zlog Boga, moramo imati nekoga tko će nam u višim razinama biti centar kozmološke pozornosti, nekakav konkretniji centar kozmološke pozornosti. Konkretniji, u tom smislu što mi ne možemo imati uporište u vjeri u - Beskraju Sve-Postojanja. To je bila jedna od zamki Zlog Boga: da se u vjerovanju oslanjamo na kocept Boga koji je istovjetan Beskraju. Nama, koji još ne poznajemo ni najbliže okruženje samo u Sunčevom sustavu, podmeće se vjera, preko nje predodžba o Bogu koji je Beskraj. U suštini smiješno! Nešto nam kozmološki dođe prihvatljivije, naravno da nam je i to još uvijek maglovito, ali, ako želimo imati nekakvo konceptualno uporište, ipak nam je ovakvo prihvatljivije: **da imamo u vidu Boga koji je iznad našeg Zlog Zemaljskog Boga. Dolazimo do Boga koji je iznad svjetova (denziteta) Dobra i Zla**

. U takvom svom konceptu, sa takvim uporištem u svom vjerovanju: sigurno da nećemo pogrešiti, te upadati u konceptualne zamke i u zamke sa svojim vjerovanjem, koje znači i ulaganje Energije u Nekoga, i očekivanje pomoći od Nekoga. Takav Bog, koji je iznad svjetova Dobra i Zla, još uvijek nije Beskraj Sve-Postojanja, ali nam je tim realističniji (u mjeri u kojoj u ovim omjerima možemo govoriti o realističnosti) od predodžbe o Bogu-Beskraju. Do nekih iole normalnijih predodžbi o Beskraju mi moramo još mnoge eone narastati, za sada nam je korisnije da se oslanjamo na neke koliko-toliko bliže nam predodžbe, negoli da se gubimo u Beskraju, u konceptu Beskraja.

Meditacija i dubinsko opuštanje nasuprot molitvi

Mada se u literaturi najčešće tretiraju kao isti ili slični po efektima duhovni instrumenti, ako posložimo kockice "malo drugačije" vidimo da nije baš tako.

Zemlja kao kozmički Karantin - teza koja je poznata iz nekih duhovnih radova. I koja je doista osnovana. Zatvorenima u karantinu (Karantinu) posjete izvana su zabranjene. Mi se, kao

čovječanstvo, ili upinjemo da nađemo dokaze o izvanzemaljskim civilizacijama, ili se sporimo međusobno o nekim rijetkim činjenicama o njima, koje već imamo na Zemlji. Kao što države i narodi na Zemlji međusobno surađuju - tako bi trebalo, ili bar nekako slično tome, da imamo makar samo kontakte sa drugim civilizacijama, ponajprije u okviru Sunčevog sistema.

Nema protoka informacija. Mi ništa iole preciznije i pouzdanije ne znamo ni o našem najbližem kozmičkom okruženju, o nekom daljem ne smijemo ni da govorimo. Fizičke letjelice nam doture ponešto od maltene bezvrijednih fizičkih informacija o drugim planetima našeg Sistema, nema ništa od njihovog odlaska van Sistema.

A tzv. kanalizirane poruke? Tek tu smo na tako klizavom terenu, da je bolje da ovako uzgred na njega i ne stupamo, možda ga u nekom sljedećem tekstu uzmemo kao posebnu temu. Tek one su tako zahvalno tle za manipulacije, da su možda prava poslastica OPS-Bogu koji vlada ovim zemaljskim OPS-Carstvom.

S obzirom na prirodu Karantina - opravdano možemo sumnjati i da informacije odavde mogu da idu Van. No, to ne znamo, a ne bi nam bilo od koristi i da znamo, pomoći nam i inače od Vani nema, te nema.

Koncept o Karantinu nam je bitan iz čisto duhovno-praktičkih razloga. A u kontekstu zamene teza između Boga koji vlada ovim svijetom, i koji nam se prikazuje kao Sve-Postojanje. Oni među nama koji prakticiraju molitvu kao duhovnu praksu stoga i zamišljaju kako se mole, prizivaju u pomoć, šalju svoju ljubav, energiju - Sve-Postojanju, imenujući ga Bogom. Ako informacije ne izlaze iz Karantina - onda nema "odlaska" ni informacija, energije, emocija koje se šalju kroz molitve. Bilo prema Bogu kojeg imamo u predodžbi kao Sve-Postojanje, bilo prema bićima koja su dio njegove hijerarhije. Sve to što šaljemo, energija naše pozornosti, emocija, iz molitve, ili kroz molitve, u stvari, završe u OPS-Bogu, vladaru ovog svijeta. Naravno da ne možemo tvrditi da je baš ovako, kao što ne možemo nikako biti sigurni ni da je onako kao što stoji u religijama, u vezi sa Bogom i molitvama Bogu i tzv. svecima i predstavnicima duhovnih hijerarhija. U što to mi na Zemlji uopće, za sada, možemo biti sigurni, u koji koncept ili u koju širu kozmičku informaciju?!

Meditacija je u tom smislu pouzdanija: ne znači obraćanje bilo kome, niti usmjeravanje pozornosti i energije prema bilo kome u nepoznatim izvanzemaljskim kozmičkim prostorima, fizičkim i nefizičkim. Njome, preko nje smo upućeni na unutarnje smirivanje, možda možemo reći - na smirivanju radi nekakog nastojanja na povezivanju sa Beskrajem ili Sve-Postojanjem.

U odnosu na meditaciju prednost bih dao [dubinskom opuštanju](#), jer ono znači i razgradnju svega lošeg što nosimo u sebi, i znači još dublji vid opuštanja, dublji od onog koji se postiže meditacijom. Dublji, jer, uz sam ležeći položaj, koji je sam po sebi položaj potpunijeg opuštanja, ono je i izvankonceptualističko, meditacija to ipak nije. U meditaciji ipak imamo, doduše najsuptilniji mogući, napor fokusa na nečemu, dakle, ipak - najsuptilnije naprezanje uma, um rukovodi procesom, a sa iluzijom isključivanja uma. U dubinskom opuštanju mi bez ikakva rukovođenja dopuštamo da krenu i teku procesi koji sa opuštanjem krenu, treba da u našem slučaju krenu, prijatni ili neprijatni, sa mislima i emocijama ili bez njih, jednostavno, umom ne postavljamo bilo kakav cilj, osim da nepomično određeno vrijeme ležimo. Pa - što nas snađe,

snaći će nas, što iz nas izroniti - izroniće... Zar nije baš to - najdublje moguće opuštanje i prepuštanje unutarnjim očišćujućim i razvojnim procesima?!

Kako smo u Kartantinu i u Carstvu manipulacija - to je mudrije da budemo sumnjičavi spram svih predodžbi koje nam se u vezi s nekim širim kozmičkim idejama i konceptima nude. Usredotočimo se radije na sam Život, na njegove mehanizme, na mehanizme koje sami imamo. Naravno, vješto razlučujući one koji su nam korisni. Usredotočimo se na evolucionizam i rast svijesti, na uočavanje sveopće povezanosti svega što postoji, a oni se mogu izvoditi i bez konceptualnog oslanjanja na Boga, ovako ili onako shvaćenog. Usredotočimo se, možda ponajprije - na raskrinkavanje svih iluzija u svijetu Iluzije. A one su, nažalost, najtananije te i najteže uočljive i natverdornije - baš u duhovnosti. Tu nam je od pomoći [kritičko mišljenje](#), kao nezamjenjivi instrument i orijentir, kao velika civilizacijska tekovina, koja je duboko ugrađena u svaki napredak, u bilo kojoj sferi ljudske djelatnosti.

2. dio: metodologija

1. Gruba i Suptilnija Iluzija

Oni koji su se probudili za Iluziju - probudili su se za osjećaj da živimo u prolaznom i propadljivom svijetu. Kao što stoji u "Opomeni duši", H. Trismegistosa: u svijetu "nastajanja, cvjetanja i nestajanja". Jedna je od iluzija da se sa ovim buđenjem dopijeva u stanje kronične sreće, zadovoljstva, energiziranosti... Naprotiv, tko se za Iluziju u pravom smislu probudi - rekao je "zbogom!" sreći, ljubavi, zadovoljstvima i energiziranosti kakve je dotle poznavao. Valjda je i logično: ako se probudimo za iluzornost svega oko nas - kako možemo biti blaženi, opsjena nije nešto na što se možemo osloniti, ona nam ne može dati punoću življenju i doživljajima u životu, nje danas ima, sutra je nema, danas je ovakva, sutra drugačija. **Sreću, ljubav, zadovoljstvo, energiziranost može imati onaj tko u Iluziji vidi punu realnost. Kao što reče monah Rafailo (Boljević): "To je stabilnost obmane".**

Ovakvo pravo buđenje se ne dešava u umu. Možemo mi razmišljati i zamišljati iluzornost svijeta oko nas, po svim lekcijama i preporukama svih mogućih duhovnih učitelja, ili dosljedno po lekcijama iz "Kursa o čudima", dok mi možemo uživati u ovome svijetu, dok nam u njemu ima radosti koja nam zahvati cijelu dušu, dok nam u njemu ima motiva za zdušno angažiranje - nema nam buđenja, pravog buđenja za Iluziju. Onda, kada se u dubini duše javi osjećaj kako je ovo besmislen i bezvrijedan svijet, kada nam stalno u svijesti počne titrati prolaznost ovoga svijeta, kada doživimo pad energetike, jer - tamo gdje nema vrijednosti koje nas pokreću na djelovanje, nema ni motiva za angažiranje, tek tada možemo reći da smo se probudili za Iluziju.

Nema tu ni trunke od lijepih priča, to je dubok potres za cijelo naše biće. I ta faza, dok ne nađemo uporište u novim vrijednostima i novim težnjama - najteža je. Nije ni čudo što se mnogi, čak i poznatiji ljudi, kronično zaglave u depresiji (naravno, depresija

može imati mnoge druge uzročnike), na primjer E. Sioran. Neki spas pronadu u okretanju višem, višim vrijednostima i višim temama, religiji, Bogu, itd. L. N. Tolstoj opisuje kako je negdje oko pedesete godine doživio takav jedan veliki potres u svijesti:

imao je sve što se poželjeti može, dobar brak, djecu, stečenu reputaciju, novac, ugled... A ipak - odjednom mu je sve postalo toliko bezvrijedno, besmisleno, sav život, da je bilo trenutaka kada je pomišljao na samoubojstvo.

(Psihologija i oficijelna znanost ne bi trebalo ni da pomišljaju kako mogu i prići izdaleka u objašnjenju ovakvog dešavanja.) On, naravno, ne govori o buđenju, ali - u suštini imamo na djelu taj proces. Njegova specifičnost ovisi o mnoštvu individualnih psiholoških i životnih faktora, no - obrazac je taj. Tolstoj je spas, vrijednosni oslonac našao u religiji, u okretanju nekoj neoficijelnoj varijanti kršćanstva, zbog čega je prognan od strane zvanične ruske Crkve. No, da to ne može biti trajnim rješenjem - vidi se i po psihološkim problemima koji su kod njega ipak polagano narastali do kraja života.

Nije ovdje, u stvari, toliko problem u samoj iluziji - koliko u masovnoj svijesti ili u Matriksu. (Da zaobiđemo finese njihova odnosa: Tvorci Matriksa su svakako utjecali na formiranje postojećeg profila masovne svijesti, ona sada dalje sam Matriks održava svojim vrijednostima, svojom pozornošću, te stalno ulaganom energijom.) **Masovna svijest čovječanstva ne samo da nije probuđena za iluziju, nego kontinuirano podržava svojom energijom, vrijednostima i djelovanjem: Grubu iluziju, kakvu imamo na djelu sada na Zemlji. Masovna svijest je dominantno konzervativna, konzervirajuća, neevolucionistička, antievolucionistička. Ona nastoji i želi da ova Gruba iluzija ostane što dulje, da bude vječna. Preokret će nastati, tj. nastao bi, kada bi se masovna svijest čovječanstva počela okretati progresu: nastojanju na poboljšanju svega, u sebi i oko sebe. Kada bi se postojeći konzervativizam otkočio, kada bi se ljudi prepustili preobražajnim procesima.**

Sve to bi samo po sebi značilo početak procesa formiranja Suptilnije Iluzije, te - Novog Matriksa, Novog svijeta. Postojeći Matriks, ili masovna svijest, ili Matriks u spoju s masovnom sviješću, koče, "napadaju" svaki individualni progresivni pokušaj, djelovanje. Novi Matriks, nova masovna svijest, bazirana na okrenutosti progresu i otvorenosti za promjene: podržavala bi svaki individualni rad na promjenama.

Da netko počne da radi na promjenama, da se počne okretati promjenama - ne mora da bude budan za iluziju. Jednostavno, impuls evolucionizma proradi u njemu i on djeluje u skladu sa njim. Zar jednu takvu osobu imamo oko sebe?! Buđenje za iluziju je jedan drugačiji proces, u njemu se potrese i izmiče tle pod nogama, on nam je isto što i individualna kataklizma u svijesti

•
A što tada, kada izmakne svaki vrijednosni oslonac u ovome životu - posebna je i mnogo šira tema. Treba samo imati u vidu da je buđenje u ovim uvjetima zato toliko težak i bolan, **bolesnički proces, jer - se dešava u uvjetima izuzetno grube iluzije. Probuditi se u masovnoj svijesti koja je zaronjena u Grubu iluziju i kojoj nema naznaka da će započeti proces buđenja, pri čemu sama ta svijest, dakle, ljudi koji tvore takvu masovnu svijest, buđenje "doživljavaju" kao psihološki devijantno, jedna je priča, a izvesti takvo isto buđenje u masovnoj svijesti koja je okrenuta progresu i promjenama, imati podršku pri**

buđenju u takvoj svijesti - potpuno je drugačija priča.

Njuejdžeri, "tajnaši", te sljedbenici mnogih istočnjačkih duhovnih pravaca (npr. pokret "Hare Krishna"), koji svoju duhovnu strategiju i djelovanje zasnivaju na opsesivnom pozitivizmu, na autohipnotičkoj posvjećenosti tzv. pozitivnim vrijednostima (ljubav, radost, svjetlost, itd.) - u biti su sa dvostrukim mješanjem lončića, tj. sa dvostrukom greškom. A) Fokus na tzv. pozitivnom nije isto što i evolucionizam, mudro i trpeljivo suočavanje sa negativnim, sa mukama i problemima baš može biti u nekoj fazi - u vidu čišćenja od loših mehanizama i energija koje nosimo, dio evolucionizma. B) Fokus na tzv. pozitivnom ne znači i iskorak, nadilaženje Iluzije; sve i da svi odjednom postanu "pozitivni" - Iluzija ostaje, i problem buđenja iz Iluzije i duhovna strategija snalaženja sa Iluzijom ostaje.

Sama Iluzija... trebalo je na početku osvrnuti se na nju, no, nekako se podrazumijeva da oni koji uopće i zalaze u tekst o buđenju iz Iluzije imaju osnovnu predodžbu o njoj. Kakav je ovo svijet Iluzije, i kakva je ovo Iluzija: kad, ako nam netko baci kamen na nogu, zajaukat ćemo, kroz drvo koje je pred nama - ne možemo proći, kroz opsjenu u pravom smislu - možemo. **Ovo je naivno-površno shvaćanje pojma "Iluzija". Ozbiljnim i dubljim shvaćanjem mi imamo stalnu svijest o prolaznosti i propadljivosti svega oko nas, nas samih, cijelog ovog svijeta.**

Osoba s kojom smo danas razgovarali, koju smo doživljavali kao najrealniju moguću - već za dan-dva može ne biti više među živima, dakle, umjesto nje, tamo gdje smo sa njom bili, imamo sjećanje na nju, opsjenu nje same. Drvo kroz koje juče nijesmo mogli proći, može za koji dan biti posječeno, na mjestu na kojem je bilo - opsjena je tog drveta, sada kroz njega možemo proći. Da, ne dešava se da se sve oko nas baš tako bukvalno i naglo gubi i propada, ali - dobro znamo da jeste sve oko nas uistinu podložno takvoj prolaznosti i propadljivosti. Osjećati u dubini duše tu dimenziju Iluzije koja u nekom smislu, uvjetno jeste realnost u kojoj živimo - znači biti budan za Iluziju.

Da povežemo ovo sa spomenutim duhovnim strategijama koje se zasnivaju na opsjednutosti tzv. pozitivnim: **buđenjem za Iluziju mi se oslobađamo vezanosti za Iluziju i za iluzorne vrijednosti.** Da, mi i dalje živimo u ovom svijetu, imamo jednu dozu normalne ljudske vezanosti i za obitelj i za ljude oko sebe, ali - to nije zdušna vezanost, opsesivna vezanost, vezanost u duši.

Oslobađanjem (štetne) vezanosti - oslobađamo se i jakih emocija: bilo tzv. pozitivnih (sreća, ljubav...), bilo tzv. negativnih (tuga, bes...). Reagiramo mi emocionalno, ne postajemo time bezosjećajna bića, ali: to više kao da nijesu emocije koje nam potječu iz dubine naše duše, već prije iz nekih površnijih dijelova našeg bića, dijelova preko kojih smo normalno vezani za ovaj svijet, kako bismo mogli funkcionirati u njemu. Jednostavno, radi se o - **suptilnijim emocijama**. Može nas i dalje štošta u životu obradovati ili rastužiti, ali: to neće više biti radost ili tuga koji nas, dopirući iz dubine naše duše, potresaju, izbacuju iz kolosjeka. Mi osjećamo u duši prolaznost i propadljivost ovoga svijeta, i logično je da nas zdušno ništa u njemu ne može ni rastužiti, ni obradovati. Stoga je fokus na pozitivni ne samo samonametnuto selektivno viđenje i doživljavanje ovoga svijeta i života, već i iluzija nadilaženja svijeta Iluzije, kojom se, praktički, u Iluziju samo još dublje tone, kao u živi pijesak.

Kao što također reče H. Trismegistos u "Opomeni duši": "Koliko ste vi, ljudi, glupi, pokazuje to što se radujete kada se netko rodi, i što kukate kada netko umre. Umjesto da bude obrnuto!". Tj. kada bi kod ljudi bilo svijesti o teškoj iluziji u kojoj žive (živimo), o njezinoj gustoći i o enormnim energetskim naprezanjima koja postoje u njoj, onda bi sa žaljenjem dočekivali one koji, rađajući se, koji dolaze u ovaj, ovakav Pakao, kao što bi se trebali radovati kada netko umre, jer napušta ovaj Pakao. **Dakako, dolazak i boravak u ovakvom Paklu ima svoju svrhu, tek ćemo ispravnom duhovnom strategijom, za koju nam je potrebna nova duhovna paradigma, tu misiju najbolje ispuniti** , pa, da sakupljamo malo-pomalo principe ili, skromnije rečeno, priloge za takvu novu duhovnu paradigmu.

Nova duhovna paradigma

V-1 Buđenje u svijetu iluzije je težak i bolesnički proces, svijest o prolaznosti i propadljivosti nas samih i svega oko nas izaziva osobnu kataklizmu u svijesti, ukoliko se ne snađemo sa novim postavljanjem životnih vrijednosti i ciljeva, sa novom duhovnom strategijom sa kojom ćemo ključno računati na iluzornost ovoga svijeta - možemo zapasti u kronično depresivno stanje.

V-2 Nastojanje na evolucionizmu, na čišćenju i rastu svijesti, na progresivnom mijenjanju svega u nama i oko nas - jeste poželjno i potrebno, ali: njime samo nastojimo stvarati svijet suptilnije, bolje, ljepše, stabilnije iluzije, ali - još uvijek iluzije.

V-3 Dakle, i u savršenijim uvjetima na Zemlji nama proces buđenja iz iluzije i postavljanje ispravne strategije življenja i djelovanja u njoj: ostaje, te ostaje. Naravno, u nekoj dalekoj perspektivi, kroz stalno i stalno usavršavanje nas samih i svijeta u kojem smo, dakle, jednim "beskonačnim" usavršavanjem ovoga iluzornoga svijeta - očekuje nas skok u Realnost, ali - trenutno su nam drugi problemi na dnevnom redu.

Od Buđenja u Zatvoru-Paklu do Novoga svijeta

Alergični na mišljenje koje nije, kao što se kaže - pozitivno, odvratili bi pogled od ovakve teme. "Buđenje ne može biti u Paklu-Zatvoru, mi nećemo takvo Buđenje! Buđenje je viša razina svijesti, tu su više vibracije, sa njima je sve ljepše, itd!"

Naravno, neka se budi kako tko hoće, gdje hoće, slobodan mu izbor.

Govorimo o faktima. Njih ima u duhovnoj literaturi u kojoj smjer nije nojevsko zavlačenje glave u pijesak. Da ne nabrajamo takve autore, od D. Ickea do, na primjer, M. Tellingerera, koji pokušava dokazati kako nas se preko novca drži u zarobljeništvu. Pokušava dokazati ono što, otprilike, možemo i sami vidjeti, ako želimo vidjeti.

Jeste Zemlja Pakao-Zatvor, a ako smo u Paklu-Zatvoru: gdje se možemo drugdje probuditi do u - Paklu-Zatvoru?! Ako se realno budimo. Ako se iluzorno budimo - možemo se obrijeti bilo

gdje drugdje, gdje poželimo. Možda u najljepšem mogućem svijetu. Sve se u Iluziji može, sve se sa iluzijama može. Onome tko ih preferira. I takav, da parafraziramo Ouspenskog, može spavati, i sanjati svoje Buđenje.

Ali, iz Iluzije i iz iluzija svakako se u nekom trenutku moramo početi buditi, realno početi buditi. I što kasnije to učinimo, u težem Zatvoru-Paklu ćemo se realno obreti.

Dakako, nosi takav čin rizik od padanja u depresiju. Takvo Buđenje je Buđenje na domak depresije, Buđenje na ivici provalije. Jer, sve se na ovome svijetu plaća, točnije - "plaća". Ništa se ne "plaća" jedino ako stojimo u mjestu i nikamo se ne krećemo, pri čemu možemo zamišljati kako se krećemo. A "plaća" se ako se počinjemo uspinjati duhovnim stazama. U jednoj fazi je to suočavanje sa teškim psihološkim mehanizmima koje možda nosimo u sebi. Suočavanje koje može biti vrlo dramatično. I koje se ne može eskivirati fokuom na pozitivu. To je također jedna od naivnih duhovnih predodžbi, koje nam se od Viših tamnih regija podmeću preko onih koji su u iluzijama, a prodaju nam maglu mogućnosti lakih duhovnih postignuća. Laki i prijatni, komforni načini za veća ili velika duhovna postignuća - u Paklu-Zatvoru?! *Contradictio in adjecto!*

Dakle, pravo Buđenje u Paklu-Zatvoru nosi rizik od padanja u depresiju, jer gubimo motivatore. Dok nam je iluzorni svijet pun vrijednosti - imamo izvore energiziranosti. Vrijedi imati dobar auto, dobru karijeru, biti duhovni vođa kojeg slijede manje ili veće grupe, mase, koji ima satsange ili neku drugu formu prenošenja učenja, itd. To je baš cool, koga to ne bi energiziralo?! Može li takvo duhovno vodstvo snaći uistinu probuđenoga, ili onoga tko realno napreduje na duhovnom putu?! Retoričko pitanje! Takav je opasan po Čuvare-Vladare, takvoga će gušiti i onemogućavati na svakom koraku! Takvome će praviti smetnje u objavljivanju radova, u širenju ideja! Od takvog će nastojati da udaljavaju ljude, da se ne bi inficirali Istinom. Itd.

Dakle, u onome što nas energizira - mi kao pumpa povlačimo Energiju, imamo dotok Energije, imamo stabilnost. Što reče jedan monah (Rafailo): "Stabilnost obmane!", ali - stabilnost.

Čim pravim Buđenjem shvatimo da smo u Paklu-Zatvoru: izmiče nam unutarnji pokretač. **Kako nas u Paklu-Zatvoru može bilo što motivirati?! Kako zatvorenik koji je svjestan da je zatvorenik može da se raduje prisilnim radovima, radovima koje je prisiljen obavljati?! Zar ih može zdušno obavljati?! Kada nam nema motivatora - nema energiziranosti, a ima pada energetike. Teško, preteško stanje!**

Za izlazak iz takvog teškog, preteškog stanja poreban nam je - teški, preteški salto mortale! U mišljenju, u logici, u svijesti. Nova tema, novi fokus, novi ciljevi, Novi svijet! Neće nam oni sami od sebe svanuti, kao što se smatra iluzorno u iluzornoj varijanti Buđenja: nešto se dešava u svijesti, probudimo se i odjednom oko nas divni svijet! "Ala je lijep ovaj svijet, ovdje potok, ondje cvijet!" A što ljudi na sve strane diljem zemaljske kugle pate, što životinje ganjaju jedne druge, te neke od njih u patnjama umiru, a i bez toga ih snalaze svakakvi pomori, svakog trena negdje na svijetu...! Itd, itd, itd!

Daleko je ovaj svijet od divnog, nećemo ga mi učiniti divnim i boljim promjenom percepcije, viđenjem samo onoga što je lijepo u njemu, ili što se nama učini lijepim u njemu. Nećemo ga promijeniti selektivnom percepcijom, cenzuriranom percepcijom: kda odlučimo ne gledati ono što

je negativno, teško, ružno, što nam je mučno i neprijatno, već samo ono što pozitivno, lagano, lijepo, što nam prija oku i umu! Ili: i ono što je negativno, teško, ružno - hoćemo vidjeti, shvaćati isključivo kao pozitivno, lagano, lijepo!

Bolji svijet se mora izgrađivati! Iz Zatvora se moramo oslobađati! Loš svijet moramo preobražavati! Dakako da sve to najprije kreće u našoj osobnoj svijesti, i kreće od našeg osobnog napora i naših osobnih utjecaja. Ali to je napor, to je rad: na boljem svijetu, na samo-oslobađanju, na preobražavanju.

I ne ide to tako da mi uvažavamo logiku postojećeg Starog svijeta, a guramo se naprijed sa svojim fokusom na pozitivni, sa svojom selektivnom ili cenzuriranom percepcijom. Pa u okviru tog svijeta mi napredujemo u karijeri, dobijamo i privlačimo sve najbolje i najljepše. Ne, oslobađanje iz Zatvora, preobražavanje Pakla - idu misaonim naporom: na viziji nas samih novih, izmijenjenih višom logikom, na viziji Novoga svijeta, koji je sa novom logikom, sa drugačijim ustrojstvom. **Onog novog svijeta čijom mi postajemo stanicom, hodajućom stanicom.**

Taj fokus, taj misaoni napon-napor nam postaje energizatorom. Sa njim mi ponovo postajemo pumpom koja povlači Energiju, što zdušniji fokus na Novome svijetu imamo - to više Energije povlačimo i ulažemo u Novi svijet. Najprije u nas same koj postajemo energetskim poljem takvog svijeta. Što više nas sve to čini - opet više izvjesnosti u skoriji "silazak" na Zemlju takvog svijeta imamo.

Za početak se moramo osloboditi iluzornih predodžbi o Buđenju u već uređenom i lijepom svijetu, o duhovnim postignućima za koja se ne "plaća" ništa osobito, koja nam "besplatno" pristižu, samo ako mi to poželimo ili pomislimo, ili ako se prestrojimo na kolosjek pozitivne.

Prava metodologija će nas potom lako snaći, ili nas sama pronaći.

"Tajna" i duhovnost

- Uprkos nastojanjima u tajnaškoj literaturi na post hoc povezivanju "Tajne" i duhovnosti, i na davanju "Tajni" duhovnog kredibiliteta: ostaje ta poveznica debelo diskutabilnom. - Očito je duhovno utemeljeniji i sigurniji put: nakon nastojanja na duhovnom rastu po smjernicama iz dobre duhovne literature (ili duhovnih učitelja, ili na druge načine): posegnuti za tajnaškom metodologijom, u misiji (samo)kreiranja Novoga svijeta, postati hodajućom stanicom Novoga svijeta.

Djelotvornost "Tajne" i tajnaške metodologije nesporni su, demonstrirani i dokazani na tolikim primjerima, i prije filma "Tajna", i u njemu, i nakon njega.

Dokazana je djelotvornost "Tajne", u smislu moći naših misli, u djelovanju na naše zdravlje, na ozdravljenje (čak i u mnogim slučajevima koji su bili medicinski otpisani, ima ih, npr, kod G. Sitina), na dobijanje željenoga, na povoljne sudbinske tokove.

U tajnaškoj teoriji se na razne načine pokušava uspostaviti veza s duhovnošću: Univerzum nam ispunjava želje, Bog hoće da živimo u izobilju, Bog hoće da budemo njegovi ko-kreatori u svojoj ravni Postojanja, fokus na pozitivnom je sam po sebi rast svijesti, itd.

Koliko je takva teorijska spona realistična?

Temeljni smisao "Tajne" i tajnaštva je u tome da nešto dobijemo, da nešto mijenjamo, da nečim upravljamo. Tko je pomiren sa onim što ima, što mu se dešava - neće posezati za tajnaškom aparaturom.

A sa kojim su temeljnim smjerom naše želje: sa smjerom na Gore, ili sa smjerom na Dolje?! Da li su naša temeljna namjera i smjer - Više, evolucionizam, tj. rast svijesti, Bog, vjera u Boga, duhovnost, itd, a da dobici i upravljanja u materijalnoj ravni dođu uz to kao dodaci? Ili je sve suprotno?!

Ako mi tajnaškom metodologijom postavimo ka primarni cilj: Više, Boga, rast svijesti, tj. evolucionizam, napredovanje u duhu, "jačanje duše", itd. - onda nam se neće početi dešavati sve one lijepe stvari koje navode svi koji krenu sa prakticiranjem "Tajne" već nakon mjesec-dva ili nakon nekoliko mjeseci. **Naprotiv, može se očekivati da nam se baš sve loše počne dešavati, u psihi, u životu.**

Otprilike onako kako je jedan od onih koji su počeli prakticirati "Tajnu" i opisao: "Kada sam završio neke tečajeve, koji su, na žalost ne znajući tada, proizašli iz new age koncepta, i kada sam počeo da čitam razne knjige da ne nabrajam koje i razne dokumentarce da gledam, počeo sam polako koristiti tehnike i mislima privlačiti stvari. Htio sam da privučem diplomu, odnosno da što prije završim fax, htio sam puno novca, novo auto, stan, da se veza između mene i moje djevojke još više ojača iako je već bila dobra, sretnu obitelj itd... - Dobio sam: odustao sa, od faxesa, zbog nedostatka koncentracije i padanja u depresiju nisam mogao da nastavim, bez novca sam ostao totalno, nisam imao za kafu (pa sam prinudno odvojen od zemaljskog i zakucan u kuću), auto koje sam i imao morao sam da prodam da podmirim neke dugove, o stanu ne smijem ni da pričam, jer sam bio došao u situaciju da moram i kuću prodati, djevojka me je nakon tri mjeseca

zamišljanja sretne veze

ostavila bez razloga, o obitelji nisam smio da razmišljam više nikako, jer u uslovima kojima sam se našao nisam mogao mrava da nahranim, a kamoli ženu i potencijalnu djecu. -

Eto to je otprilike dio mog života kada sam se intenzivno koristio Zakonom Privlačenja.

Prekršio sam sve moguće zakone Svemira, vezao sam se za sve moguće materijalno, a između ostalog za Sretnu Sudbinu!!!" (Napomena: citat je sa nekog foruma, ispičavam se autoru što nisam zabilježio ni njegovo ime, ni naziv foruma, sajt.)

Od zabilježenih egipatskih posvećenja, preko raznih škola misterija, škola intenzivnijeg duhovnog rasta do današnjih dana - duhovni rast je u nekom periodu (koji, ovisno o osobnoj ličnosnoj, psihološkoj, duhovnoj te sudbinskoj konstelaciji, može trajati od nekoliko mjeseci do

nekoliko i više godina) vezan za teška čišćenja podsvijesti, za teška iskušenja, koja nam trebaju ojačati "duhovne mišiće", upravo analogno treninzima za elitne vojne jedinice, čiji polaznici prolaze kroz pravi pakao obuke.

Pa i kada se dospije na neku višu duhovnu razinu - ne zalazi se u stanje trajnog blaženstva, nema logike da se zađe. Postojeći svijet funkcionira na nekoj, nazovimo je - 3D frekvenciji. Nitko tko svoju svijest izdigne na višu razinu ne može da se osjeća lijepo u postojećim zemaljskim uvjetima. Naprotiv, on mora nastaviti nositi svoj križ postignute više razine svijesti. U postojećim uvjetima oni koji su na 3D razini svijesti mogu se osjećati kao ribe u vodi, jer su im to rodne vibracije.

E, tu može plodotvorno da stupi na scenu tajnaška metodologija! Ali, takav netko primjenom tajnaške metodologije neće juriti za vrijednostima 3D-svijesti: uspjeh i karijera, što više novca, zadovoljstva, samo lijepa sudbinska dešavanja, itd. On će tajnaškom metodologijom najprije, kao osnovi, težiti optimalnim životnim uvjetima; optimalnim, jer mu više od toga nije potrebno. Ali će dalje nastojati da u svojoj svijesti ukorenjuje vrijednosti i logiku (višu logiku) Novoga svijeta, **viziju Novoga svijeta**. Dakako, najprije u nekom užem osobnom okruženju, jer ne može on kao pojedinac mijenjati cijeli svijet. Tako da vremenom postane hodajućom stanicom Novoga svijeta.

Tek kada, vremenom, dovoljno energije uloži u takav jedan "projekat", kada ga energetski ojača, kada se sav preobrazi u samostalno, jako energetsko polje-stanicu Novoga svijeta, moći će da ima olakšanje, moći će da ga ne potresaju teške 3D-vibracije i energije. **I neće se on dobro osjećati zašto mu sve ide na ruku i zato što dobija sve što poželi, već - što je postao: samostalnom hodajućom stanicom Novoga svijeta.**

Sa ovakvim smjerom u perspektivi bi bilo da se formira što više takvih "stanica", da se one povezuju i udružuju i - eto jezgre Novoga svijeta. Jer ostajemo na terenu egoizma i utopljenosti u puki materijalizam ako se u tajnaškim nastojanjima samo fokusiramo na to da osobno imamo sve najbolje, da se osobno osjećamo što bolje, da nam se osobno dešava sve najbolje. Da, ne možemo mi u svemu tome pomoći drugima, zamijeniti ih u onome što sami trebaju raditi, ali - uz izdizanje iznad razine pukog materijalizma bar da paralelno imamo perspektivu drugačijeg svijeta, i da nam takav drugačiji svijet bude paralelno predmetom tajnaškog bavljenja. A ne samo "ja, pa ja!"-perspektiva.

Lakoća duhovnog rasta?!

- **Podsjećanje na neke aspekte, tek koliko da imamo u vidu što je što na relaciji duhovnost (u smislu intenzivnijeg rasta svijesti) - prakticiranje "Tajne". Nijedno od toga nije pogrešno ili loše, ali - svaki od tih smjerova ima svoje plusve i minuse, odnosno - svoju cijenu.**

Potrebno je da preciziramo odnos "Tajne" i duhovnosti - ne zato da bismo jednome povećavali, a drugome umanjivali značaj, svako od njih je vrijedno u svome kontekstu, već radi

pojašnjenja samih pojmova i relacija u tom odnosu. Sve ima svoje pluseve i minuse.

Kao i mnogo toga u našem bavljenju na ovome svijetu - i duhovni rasta ili rast svijesti ima svoju gradaciju, može se odvijati intenzivnije ili usporenije. Možemo tijekom nekoliko godina da napravimo velike skokove i pomake, a možemo imati neki manji napredak skoro pa cijelog života, pri čemu se može, zbog te usporenosti, imati predodžba kako tapkamo u mjestu.

No, sve, normalno, ima svoju cijenu!

Možemo mi i primarno primjenom tajnaške metodologije ostvarivati duhovne pomake, ali - skromnijih razmjera i po cijenu održavanja stabilnosti i bez doživljavanja potresa u svijesti.

Na put intenzivnijeg duhovnog rasta kreću oni koji u duši osjete zov za kretanje na takav put. Kao što neki poslušaju zov u duši da bi bili u elitnim vojnim ili policijskim jedinicama. No, oni tamo kreću sa relativno jasnom predodžbom što ih tamo čeka, spremni su na stoicizam i na suočavanje sa priličnim mukama i iskušenjima, računaju na jedno teško kaljenje.

Ali, onda ne miješajmo lončiče! Nazovimo stvari pravim imenom!

Svi mi u podsvijesti ili u nekim drugim nama neznanim regijama nosimo toliko toga teškog, negativnog, uostalom, od detinjstva se u nas ubacuju mnogi negativni programi, sve i da ne donosimo toliko težine samom inkarnacijom. I osoba sa velikim duhovnim potencijalima, koje je, pretpostavimo, stekla prije ove inkarnacije, mora ući u određeni DNK-aranžman, da bi se uopće inkarnirala. Može li se naći na Zemlji takav tjelesni, DNK-aranžman, a da je bez niza nasljednih teških energija, psiholoških mehanizama, loših impulsa, itd? Nemoguće. Tko kreće na put intenzivnijeg duhovnog rasta kreće u jedno teško, koliko teško ovisi o individualnim uvjetima, suočavanje sa svime tim teškim, negativnim, lošim. Kreće u proces čišćenja. **Nigdje u historiji duhovnosti taj proces se ne opisuje kao prijatan i lagodan. Nigdje se i ne pominje da je moguće da on bude prijatan i lagodan. Naprotiv!**

U jednoj knjižici o posvjećenju u Starom Egiptu se kaže kako se aspirante na pojedinim etapama puta pitalo: mogu li nastaviti dalje, mogu li izdržati dalje, inače ih se izbacivalo iz procedure.

Čišćenje od loših energija, mehanizama i programa koje nosimo u podsvijesti ili negdje drugdje u svome biću jedino efikasno oduvijek je izvedeno - suočavanjem i stoičkim trpljenjem. Nikako bježanjem u pozitivu ili bilo kakvom tajnaškom metodologijom! Bježanje u pozitivu i druga tajnaška metodologija su iluzija rješavanja tih dubinskih problema. Treba u vezi s tim pogledati odlične praktičke ilustracije i teorijska objašnjenja Dž. Raskina u knjizi čiji sam naslov govori o čemu se radi: "Emocionalno pročišćavanje". [Metoda dubinskog](#)

[opuštanja](#), o kojoj je ranije bilo riječi - bila bi jednom od takvih metoda.

Dakako, može netko paralelno sa tim da prakticira i tajnašku metodologiju, jednostavno, da ne bi po cio dan bio u fokusu na problemima, to je čak i poželjno, ali - iluzorno je računati da bijegom od suočavanja sa osobnim negativnim, bijegom u pozitivu, svoje dubinske probleme rješavamo.

Bijeg u pozitivu ima svoje pluseve i minuse, kao i stoičko suočavanje sa onim dubokim i teškim što nosimo u sebi. Kako ide, na primjer, proces osvješćivanja loših psiholoških mehanizama

koje u sebi nosimo, ili po kojima funkcioniramo? Kako može ići? Fokusom na pozitivu?!
Smiješno!

Mi moramo najprije postati svjesni da imamo loše ili pogrešno rezonovanje i reagiranje, da bismo tek potom radili na njegovom transmutiranju. Dakle, osvješćivanje bilo čega ide uočavanjem samog problema, shvaćanjem samog problema, te poduzimanjem drugih koraka.

Sve u svemu, poželjno je da imamo u vidu što je što na relaciji duhovnost (u smislu intenzivnijeg rasta svijesti) - prakticiranje "Tajne". Nijedno od toga nije pogrešno ili loše, ali - svaki od tih smjerova ima svoje plusve i minuse, odnosno - svoju cijenu.

Kako izaći na kraj sa arkonskim u sebi?!

[Tekst](#) sa zanimljivim poticajima na razmišljanje i preispitivanje. Suštinska podudarnost nekih njegovih ideja sa nekima iz ovih kolumni.

Arkoni, Reptili, Sivi... Ustručavao sam se imenovati ih, ili bilo koga drugog, naučen na oprez u sveopćim zemaljskim manipulacijama. Ali sam njihove ili nečije više tamne, loše utjecaje, i te kako tamne i loše, odavno mogao osjetiti i pratiti, u sebi, u svom životu, u ljudima oko sebe, u njihovim životima.

Te sam koristio neutralnije nazive: Vladari-Čuvari zemaljskog Matrixa-Zatvora-Pakla-Karantina... Izađe suštinski na isto.

Karma kao namještena igra: nije mi nikada bilo nekim osobitim problemom, možda i stoga što nisam bio "fanom" istočnjačkih duhovnosti. Kao duhovno praktičnji: uvijek sam se trudio držati se dohvatljivijih mi signala i pokazatelja, u nama, oko nas.

No, neke druge teze, objašnjenja iz teksta nam se poklapaju.

"Prvo, arkoni utiču na ljude putem podsvjesnih ili subliminalnih insinucija.

Znači, operiraju kroz telepatski link u čovječanstvu – u nas. Specifične insinucije arkona evidentne su u religioznim i duhovnim promišljanjima, posebno u mentalnom virusu salvacionizma imesijalnskom kompleksu. Gnosticici su posebno upozorili da arkoni inficiraju ljudsko razmišljanje sa lažnim religioznim idejama, uključujući i vjerovanje u muškog svemogućeg tvorca, van-planetarnog boga. (...) Ako religiozno zabludživanje insinuirano od strane arkona bude funkcioniralo - vrhovni gospodar arkonske košnice, Demijurg, će biti baš taj kojeg će se 'prepoznati' kao jedinog i vrhovnog boga stvoritelja.

- Sam Demijurg je luđački opsjednut vjerovanjem da je on jedino kozmičko božanstvo odgovorno za nebo i zemlju, i za stvaranje i 'uzdizanje' ljudske rase.

- Bog iz Abrahamske vjere zacijelo postoji, ali to je jedan manijakalni alienski predator posvećen obmanjivanju i porobljavanju čovječanstva."

I ne znajući za ovo, ispisao sam prvi tekst u ovim kolumnama: "Koncept vjere u Boga, u Jednog - kao OPS-zamka?!". Sa varijacijom [na drugom mjestu](#) .

Što mi to u osobnim duhovnim istraživanjima iskrsava kao veliko praktičko pitanje, iz ove teme?

"No, kako arkoni utiču na čovječanstvo osim podlim obmanama koje ubacuju u naše misli? Čine to putem još jednog vektora uticaja – putem falsifikata i simulacija kojima se skreće naša pažnja sa stvarnog ljudskog potencijala, skreće sa razumskog razmišljanja i imaginacije, i ometa da pristupamo prirodnoj prisutnosti i natprirodnim moćima unutar prirode. (...) Oni su vrsta koja oponaša. Oponašaju naše sposobnosti da zamijene njihov um za naš, i tako žive zamjenski kroz nas. Baš kao što je Castaneda rekao, oni funkcioniraju kao "strana instalacija" u našem umu.

I u psihološkim i u parapsihološkim terminima, Gnostički profil {"slika"} arkona je zaista sofisticiran i zahtijeva promišljanje sa puno pažnje i poštovanja. To je bez sumnje najlucidnija i najpreglednija paradigma sublimalne umne kontrole producirane od strane ljudskog uma. Zanimarite ju na svoj rizik."

Dakle, arkonski utjecaji na naše mišljenje i ponašanje, na ono što radimo. Možda je tzv. reptilski dio mozga nekakav mehanizam koji omogućuje daljinsko upravljanje nad nama, nad našim mislima, osjećanjima... Dakako, ne nad svakom od sedam milijardi individua osobno, mada i neke takve slučajeve ne treba isključivati, ali, na primjer - preko morfičkih polja. Ili na neke druge načine, čije poznavanje u tehničkom smislu nam nije ni bitno. Nije bitno: jer na nekom dubljem planu mi tražimo rješenja.

Kako se mijenjati, mijenjati osobne misaone tokove, mijenjati loše uvjete u kojima smo, a uz frekvencijska ometanja? Uz naše misli i osjećanja, koji, kakvog grandioznog planetno-kozmičkog paradoksa, nijesu naši?! Nijesu refleksi našeg bića, jesu refleksi nas-entiteta u ovome tijelu-sa ovim tijelom, a podvrgnutih arkonskom daljinskom upravljanju.

Što nam se "daljinskim upravljanjem" priređuje, što nam se dešava?

Navodi nas se na viđenje iluzije i iluzija kao realnosti. Te na zdušno ulaganje Energije u nju (njih). Navodi nas se na sve dublje uranjanje svijesti u nju (njih), na enormno energetsko iscrpljivanje. U svijetu duhovnosti: navodi nas se na svakovrsne iluzije duhovnih dešavanja i duhovnih postignuća. Jedno od njih, iluzija prosvjetljenja, prikazano je [ovdje](#) , i tek će biti zanimljivih pokazatelja u drugom dijelu (te) teme.

Kako da izbegnemo mnogo toga, od po nas pogubnih arkonskih utjecaja, ali, za početak, kako da izbegnemo zamke naših osobnih misli i osjećanja, a koji nijesu u dubljem smislu naši i idu na našu sopstvenu štetu?

Pitanje-besmislica za sve one među nama koji u svom osobnom duhovnom rastu, ili u osobnim duhovnim istraživanjima još nijesu doprli do njega, ili, neka ne bude pretenciozno, nijesu sazrijeli za njega.

Imamo mi tu još mnogo, mnogo da kopamo, istražujemo i eksperimentiramo, tek, za sada vidim nekakva tri-četiri praktička orijentira.

1. Njegovanje pravog, zdravog kritičkog mišljenja, kakvo je, otprilike prikazano [ovdje](#) . Ono nam je nezamjenjivi instrument za raskrinakavanje Iluzije i iluzija.

2. Fokusiranje na suštine i pojednostavljivanje svega, kako samog našeg mišljenja, tako i cijelog našeg života. "Dušo, ti si jednostavna, a bačena si u složene uvjete", kaže se (otprilike) u "Opomeni duši".

Bilo je vrijeme za razbacivanje kamenja, vrijeme je za sakupljanje kamenja. Bilo nam je, civilizacijski, vrijeme za zalaženje do krajnosti u detalje svega i svačega, sa oznakom proširivanja saznanja, vrijeme je za obratni smjer, za uopćavanja i za suštine.

3. Povezano sa najozbiljnijim obraćanjem pozornosti na ono u što investiramo svoju Energiju. Jer smo opasno navođeni (daljinski) na arčenje Energije, do nokdauna. Enormno energetska iscrpljivanje, jačanje Entropije, pojačavanje kaosa, u zatvorenom sustavu (zemaljski život), itd. Od posvećivanja pozornosti i bavljenja pravim glupostima (osmotrimo najbanalniju razinu, naše svakodnevne razgovore), do rada na svemu i svačemu što nam uopće nije neophodno u životu, a osobito što nam nije funkcionalno po našu svijest.

Povezano je to, dakako, sa samim tipom mišljenja. Što su neka procedura ili proces složeniji, to više energije troše. Što složenije mišljenje, što imamo upoznavanje sa većim brojem informacija, to više energije trošimo. Što ne treba miješati sa dubinom zapažanja ili spoznavanja. Dubokim zapažanjem se može uočiti suština nečega, a da se ne ide u detalje, u grananje i u širinu pojave.

4. Jedno od rješenja je svakako i potraga za drugačijom logikom, koja se može nazvati - [više m logikom](#) , odnosno, znatno prije i [na samom ovom portalu](#) - holografskim mišljenjem.

Još jedan akcenat iz teksta od kojeg sam pošao:

"Kada je Vrhovni Vladar (arkonski overlord) shvatio da su oni [ljudska bića] uzvišeni iznad njega po visini i da ga nadilaze u mišljenju/razmišljanju, i da ih neće moći osvojiti...

Napravio je plan sa svojim autoritetima (exousiai), koji predstavljaju njegove snage, i zajedno su počinili blud nad Mudročću (Sofijom) i gorka je sudbina (hiermarmene)

začeta kroz njih,
koji je posljednji u nizu promjenjivih okova,
i koji je zamjenjive vrste,
i teži i jači od nje sa kojom
su ujedinjeni bogovi i anđeli
i demoni i sve generacije
do današnjeg dana.

(...) Da nema tog stranog (entropijskog) uticaja u ponašanju {ljudi}, oni bi bili u stanju izvesti samo-korekciju i samo-regeneraciju.

(...) Putem nous-a, božanske inteligencije i blistave epinoe {epinoia = uvid koji dolazi od više povezanosti sa duhom – p.p.}, mašte, ljudi mogu sebe korigirati i zadržavati svoje ponašanje u skladu sa svime što je dobro i produktivno i konzistentno sa ultimativnim dizajnima života. Ljudi imaju ogromnu prednost nad hordama arkona, a to se u tekstu i ponavlja.

(...) Arkoni se ne mogu nadmetati sa ljudskom maštom – istom onom osobinom ljudi koja služi za otkrivanje i obranu od tih parazita uma. Ali tekst kaže arkonski vladar upravlja izvjesnom silom: "on je postavio trans nad Adamom," ali ne trans poput onog Mojsijevog, stuporoznog sna, nego "koji je bio u njegovoj percepciji." To bi značilo, arkoni mogu zamagliti i iskriviti našu percepciju, a to uglavnom rade putem HAL-a, simulacije.

No, mora se dodati i to da smo zapravo MI ti koji izvode simulacije, djela oblikovanja i imitacije, putem kojih oni zamagljuju našu percepciju. Čak i u najboljem slučaju, arkonska moć nad ljudskim umom je zapravo posuđena iz uma. I tu leži poteškoća. Iako smo mi ljudi puno superiorniji arkonima, mi automatski ne primjenjujemo našu prednost: nego je nama potreban test ili izazov da bi se to aktiviralo."

Dakle:

- a) imamo nadmoć u nečemu nad našim porobljivačima, iako smo trenutno bespomoćni;
- b) poteškoće u osvješćivanju toga: "arkoni mogu zamagliti i iskriviti našu percepciju, a to uglavnom rade putem HAL-a, simulacije";
- c) računati na zamke sopstvenog uma i sopstvenih emocija u svemu ovome: "No, mora se dodati i to da smo zapravo MI ti koji izvode simulacije, djela oblikovanja i imitacije, putem kojih oni zamagljuju našu percepciju. Čak i u najboljem slučaju, arkonska moć nad ljudskim umom je zapravo posuđena iz uma."
- d) "Velika istina za oslobađanje čovječanstva od svih oblika obmana, manipulacija i ropstva je: Shvatiti da nismo sami u obmanjivanju sebe, nego uvijek uključeni u kozmičku orkestraciju, u NAMJEŠTENU IGRU." Savjet koji je u redu, ali, kao što je već naglašeno: odavde kreću veliki i teški poduhvati u koje tek treba da se upustimo.

Možemo li biti sigurni da smo doista imamo domene u kojima smo superiorniji nad arkonima koji su nas podjarmili? Nisu nam u vezi sa ovim potrebni nikakvi dokazi. Dovoljno nam je da imamo ovaj ohrabrujući koncept u svom umu i u svojoj svijesti, sve da i nije istinit. Djelujmo kao da je istinit, što možda doista i jest, pa će takvim i biti!

"Putem nous-a, božanske inteligencije i blistave epinoe {epinoia = uvid koji dolazi od više povezanosti sa duhom – p.p.}, mašte, ljudi mogu sebe korigirati i zadržavati svoje ponašanje u skladu sa svime što je dobro i produktivno i konzistentno sa ultimativnim dizajnima života. Ljudi imaju ogromnu prednost nad hordama arkona, a to se u tekstu i ponavlja."

U konkretno-praktičkom smislu nam se ovdje nameće poveznica duhovnosti tajnaške metodologije (u citatu je naglašena funkcija, moć mašte, u tajnaškoj terminologiji: vizija, vizualizacija). **Tajnaške metodologije, ne cjelokupne tajnaške koncepcije.** Što je u ovoj kolumni iskazano na sljedeći način: "Očito je duhovno utemeljeniji i sigurniji put: nakon nastojanja na duhovnom rastu po smjernicama iz dobre duhovne literature (ili duhovnih učitelja, ili na druge načine): posegnuti za tajnaškom metodologijom, u misiji (samo)kreiranja Novoga svijeta, postati hodajućom stanicom Novoga svijeta." (tekst: "'Tajna' i duhovnost") Pri čemu je težak duhovni rast (a kako da bude lagan uz mračno arkonsko navigiranje?!) preduvjet za primjenu tajnaške metodologije (a ne obrnuto kako stoji u nekim njihovim teorijama): "

[Za Ko-Kreatora treba duhovno sazrijeti](#)

".

Post scriptum: prilog fenomenologiji naših muka sa nama samima, sa našim mislima

1. Šizofreničnost ili djelomice šizofrenični poremećaj je krajnost: vidjeti realnost koja opstoji samo u umu, u skladu sa njom razmišljati i ponašati se.
2. Iluzorna percepcija, koju nikako ne podvodimo pod šizofreničnu, ipak suštinski spada u takav tip. Tu je njejdžerska, tajnaška i slična kontrolirana ili selektivna percepcija: doživljavati ovaj svijet kao divan, ili, kao što stoji u jednoj devizi (na jednom sajtu): "Da li je Bog mogao da stvori ljepši svijet?". I svi drugi vidovi svjesnog uživanja u odabranu iluziju, ili potčinjenosti nekoj iluziji (netko može raditi neki besmisleni posao, a imati predodžbu kao da radi izuzetno važan posao).
3. Impulsi nesuvislih misli. Kao negdje u daljini, koje se pojave ili minu našom sviješću. Mi ih kontroliramo, ne idemo za njima, ali - kod nekih od nas tu i tamo iskrsavaju. Evo jednog svjedočenja: "Stojim na semaforu, neka baba preda mnom. Pomislim: kako bi bilo da je gurnem pod prvi auto. Niti je znam, niti me ona nešto nervira, tek - dođe mi takva pomisao, kao nešto što bi bilo interesantno uraditi."
4. Iracionalna reagiranja, kojih kao da je sve više (ne slučajno!) posljednjih godina. Od najsitnijih, koja možemo uočiti posvuda oko nas (a možda i kod nas samih, ako ne vladamo njima), do krupnijih, tragičnih (ribolovac koji je upućao kolegu, jer mu je zauzeo mjesto za ribolov ili neki sličan događaj, vezan za mjesto za parkiranje).

Tko u svim ovim slučajevima misli sve te misli koje su njihove, ovih ljudi, a nijesu njihove? Otkuda impulsi za takve misli? Kako izaći na kraj s njima?

O tome je bilo riječi u ovom tekstu. U sklopu nastojanja na traženju rješenja.

Meditacija kao duhovna podvala

Opredjeljenje za postupno uspostavljanje nove duhovne paradigme, uoči ili paralelno sa nastojanjima na Novome svijetu - već su istaknuti u naslovu kolumne. Za novu duhovnu paradigmu treba raščistiti teren, ne ostavljajući kamen na kamenu, jer tko zna što se ispod kojeg kamena krije, kakva zavaravajuća i opsjenujuća zabluda. Pomisao da se ispod duhovnog kamenja tako što neće, ne može naći - tek je opasna zabluda.

U raščišćavanju terena preispitujemo sve, u našem slučaju u domenu duhovnosti, jer - koga su zmije ujedale i guštera se plaši. Tko se probudio za ganjanje od strane zmija sveopćih planetnih manipulacija - mora zazirati i od nasjtitnijih arkonških ili podvala nekih drugih nama nadrijeđenih a moćnih bića. Raščišćavanje terena i preispitivanje svega pod kapom duhovnom - **ne tek pukih novotarija radi**, već zbog razložne opreznosti i zbog naše spoznajne ranjivosti, zbog izloženosti, kako unutarnjoj, tako i vanjskoj, svakovrsnim izvrtanjima i podvalama.

Meditacija je takoreći jedna od metodoloških svetinja istočnjačke duhovnosti, ali - što ćemo, ako hoćemo temelje jedne zdravije i sigurnije, efektivno pouzdanije duhovnosti, moramo prevrnuti sve živo u svijetu znanih nam duhovnih postulata. Što vrijedi, što se pouzdano pokazalo vrijednim, naravno da će ostati.

Osobno svjedočenje i osobno iskustvo sa praksom meditiranja ne znači ništa u tekstu koji pokušava s unutarnjom objektivnošću preispitati jedan od temeljnih duhovnih metoda, ali - oni nisu suvišni kao polazne ilustracije.

Godinama sam prakticirao meditiranje, tijekom tog vremena dosta jasno su mi se iskristalizirale neke faze. Ubijedjen sam da bi ih isto tako jasno mogao uočiti svatko tko se ne obvezuje u literaturi ili negdje usmeno izloženim i opisanim efektima meditiranja, već sasvim otvorene svijesti, pripravne na samopromatranje i kritičko praćenje, kao u osobnom eksperimentu, već tko je odlučan pomno pratiti da li se i što dešava u njemu sa prakticiranjem meditacije. Ukoliko je naša opredijeljenost da po svaku cijenu uočavamo efekte koji se opisuju - jača, ukoliko kopamo po sebi i tražimo prepoznati te efekte, onda ćemo ih nekako i iskopati, ali ćemo sebe uskatiti za unutarnje koliko-toliko objektivno praćenje procesa koji je ili nije pokrenut meditiranjem.

Ne sjećam se točno koliko je godina trajalo, možda desetak, svakako i nešto više od desetak, s meditacijom mi je išlo, i sa uočavanim efektima smirivanja - otprilike onako kako se to opisuje u literaturi ili kako nam govore duhovni učitelji. I tu je objektivno promatrano plafon sa efektima meditacije: ubacivanje u najčešću kaotičnost našeg svakodnevnog življenja - obveze da se određeno vrijeme mirno, nepomično sjedi, samo po sebi nas mijenja u pozitivnom smjeru. Smirenost se mora početi useljavati u nas. **No tu je debelo pitanje: je li to zbog neke magije meditacije ili zbog samog vremena u kojem se obvezujemo nepomično sjediti. To nikada**

neće i ne može biti dokazano

. Ekseperimenti koje je svojevremeno provodio (ne znam je li se još provode) M. M. Jogi - dokazuju efekte smirivanja, ali - ne obavezno efekte meditacije kao specifičnog smirivanja, sa fokusom na jednoj točki. Dokazivao bi da je imao paralelne grupe, onih koji bi provodili obvezu nepomičnog sjedenja, a bez ikakvih specijalnih uputa, koji bi si dopustili prirodno smirivanje misli, bez ikakve suptilne prisile fokusiranja na bilo što. Ubijeden sam da bi rezultati bili apsolutno isti, no, neka to ostane kao moja osoban ubijedenost.

Dakle, tijekom tih godina doista se mnogo toga dešavalo otprilike onako kako se opisuje, do nekakvog vrhunca u postignutim vrlo prijatnim stanjima potpune bezmisaonosti. Međutim, kada sam u toj fazi zastajao pitajući se - a što se to, osim prijatne i svakako poželjne smirenosti, izmijenilo u meni, sa mnom: nijesam mogao da pronađem znake neke dalje i dublje promjene. Jesam li ja to postao nekako boljim čovjekom, jesu li se u meni aktivirala neka posebna unutarnja senzibilnost, prijemčivost za neke veće ili dublje uvide, je li mi se to proširila neka spoznajna moć, itd? Nažalost, naviknut na beskompromisnu iskrenost prema sebi samom - nijesam mogao da sebi dam potvrđan odgovor. Osim smirivanja, za koje sam sada ubijeden da bih ga podjednako postigao i bez meditacije, a uz seanse nepomičnog sjedenja, ništa drugo, ništa od specijalnih na sve strane opisujućih efekata nije bilo.

Dok sam u ovim procjenama tu i tamo i mogao pomalo griješiti, u burnim unutarnjim i vanjskim dešavanjima koja su mi u priličnom nizu godina nakon toga uslijedila - ove procjene ne samo da su mi potvrđene, nego su kristalno jasno dokazane. Da ne opisujem te burne godine, sadržane su sintagmi "noći duše". Da je meditacija bila iole učinkovitom, da je bila tek djelomice učinkovitom, u odnosu na more efekata koji joj se pripisuju - do teških unutarnjih dešavanja ne bi mi ni moglo doći. Ako ona već uslijede - znači da meditacija ništa ne razgrađuje u nama. Ona nas smiruje, sada se usuđujem reći, jer sam se uvjerio - ona nam samo zabašuruje ono dubinski teško što nosimo u sebi. Ako se držimo iluzija o učinkovitosti meditacije - naravno da mi te dubinske teške energije i procese možemo držati pod kontrolom cijelog života, možemo dapače ući i u iluziju duhovnog prosvjetljenja (o čemu je bilo riječi u prethodnoj temi na "4D portalu", no on je nešto, kao, zatvoren...). Drugo: **tek sa pokrenutim dubinskim-teškim procesima, za koje nam je doista potrebna značajna doza duhovnog stoicizma, mi se možemo uvjeriti kako nam je meditacija čista besmislica u odnosu na njih**

. Uostalom, tko ne vjeruje, u danima kada ga, eventualno, budu snalazili prilično jaki fizički bolovi - neka pokuša meditirati, neka pokuša sebi kroz meditaciju ili meditacijom pomoći. Nema šanse!

Upinjao sam se ja i u tim teškim godinama meditirati, pokušavao sam se često vratiti meditaciji, no - kako nam se baš u ekstremima predodžba o nekoj metodi izbistri jasnije nego u bilo kojoj drugoj poziciji, uvijek bih brzo odustajao, kao što odustajemo od nečega što nam je kao na dlanu jasno - neefektivno. Tako sam došao do prakse izvankonceptualizma (o kojoj je također bio tekst na "4D portalu"), kojom samo najučinkovitije slijedimo prirodni mehanizam opuštanja.

Što mi uz to, povrh svega toga, naknadna teorijska i praktička istraživanja i uvidi pokazuju?

Da ponovim - ne osporavam relaksirajuću funkciju meditacije, mada nju možemo postići

podjednako i bez meditacije, a s pomoću nekih drugih vidova relaksacije (već je spomenuta praksa izvankonceptualizma). Relaksiranje znači i smirivanje uma, onoliko koliko nam je osobno moguće postići. Sve to je nedvojbeno korisno u situaciji kada se nosimo sa svakodnevnim i svakominutnim kaosom u glavi. **Ali, u vezi s opisanim učincima meditacije suočavamo se sa jednom od ključnih iluzija: ne dolaze nam zahvaljujući meditaciji dublje spoznaje i razvijeni senzibilitet za dublje istine. Mogu se oni javiti kroz meditaciju ili nakon meditacije, ali - to nikako nije fenomen meditacije, tu je u pitanju jedan naš mehanizam koji funkcionira neovisno o meditaciji: bavimo se nekim problemom, naprežemo, nema rješenja, idemo se opustiti, može to biti i uz muziku, i onda - eureka!, rješenje se javi.**

Ako pomišljamo da bi nam meditacija bila osloncem za jačanje naših spoznajnih moći - onda ćemo prije doživjeti atrofiju uma, negoli jačanje spoznajnih moći . Analogno duhovnjaku kojeg Osho navodi maltene kao uzornog, koji je skoro po cio dan meditirao, te su mu od toga atrofirali mišići nogu. **A ZAR UM U TOJ SITUACIJI OČEKUJE ŠTO DRUGO?!**

U drugom i trećem dijelu teksta "Probuditi se u planetnom Zatvoru, i - što onda?!", koji bi u sljedećem periodu trebali biti objavljeni na "4D portalu", objašnjen je jedan od ključnih mehanizama za raspetljavanje mnogih enigmi i problema koji su nam arkonskom ili ko zna čijom drugom ljubaznošću natovareni: **mehanizam razmjene Energije**. Da se ne bavimo širokom argumentacijom koja će tamo biti data, uzmimo ad hoc samo činjenicu da se cijelo, bar vidimo za ovozemaljsko, postojanje zasniva na razmjeni Energije, ovako ili onako, simetrično ili asimetrično, tek - razmjene ima. Što je, što drugo mogu biti naš evolucionizam i spoznajni, kao i svaki drugi rast? **RAZM**

JENA ENERGIJE

! Ne jednosmjerni prijem, nego - razmjena Energije. Ostavimo po strani tajnašku naivnost po kojoj se mi možemo kao pijavica priključiti na Univerzum ili na Izobilje, te sisati i sisati Energiju! Dokle? Dok ne puknemo! Ne, samo razmjena Energije! Čak i u slučajevima kada nas netko, kao Bog Zemlje-Zatvora i njemu podređena bića energetski isisavaju. I uzgajivač stoke mora u nju ulagati svoju Energiju, da bi je mogao na kraju pojesti ili prodati.

U meditaciji nema razmjene Energije! Meditacija je isključivanje iz razmjene Energije. Korisno, dakako, radi odmora, radi predaha od razmjene Energije, ali nikako poželjno i realno moguće kao apolutizirani vid duhovnog napredovanja. Zamislimo naš evolucionizam i rast kao - stalno uspinjanje ka vrhu (neke planine), što skoro pa da je i bukvalno točno. Meditacija, i druge metode relaksacije, samo su neophodni stalni predasi u tom uspinjanju. Relaksacija nam je neophodna, ne možemo se mi samo bez predaha penjati, "mašina" nam traži odmora. Ali, na drugoj strani, nikamo nećemo stići ako se samo odmaramo, ako samo meditiramo! Vrh je tamo daleko, a mi samo sjedimo, meditiramo i zamišljamo ili umišljamo kako se uspinjemo! Kome godi takva iluzija - neka ju prakticira, što bismo mu smetali!

Dakle, meditacija nije štetna, naprotiv, korisna je kao jedna od metoda relaksacije. Ali, ne tražimo u mišu slona, niti "magiju" tamo gdje ju realno nema. **Meditacija je samo jedna obična, skromna metoda relaksacije i ništa više, ne prenapuhavajmo ju!**

A što umjesto nje, umjesto onoga što smo njoj pripisivali ili od nje očekivali? Razmjena Energije s višim regijama Postojanja, s Višim Bogom, Bogom koji je iznad našeg Boga Zemlje-Zatvora, s Bogom koji je iznad svjetova Dobra i Zla, s bićima koji su također u toj kozmičkoj regiji, uopće, sa svim onim u naznačenom smislu višim, pa da li se ono manifestira kao Bog, kao neka od njega niža bića, kao sile, energije ili kako drugačije, ali u okviru tih viših regija, i nije nam neophodno da znamo. A kako ostvarivati takvu razmjenu? O tom - potom!

Napisao: [Miroslav Prvulović](#)